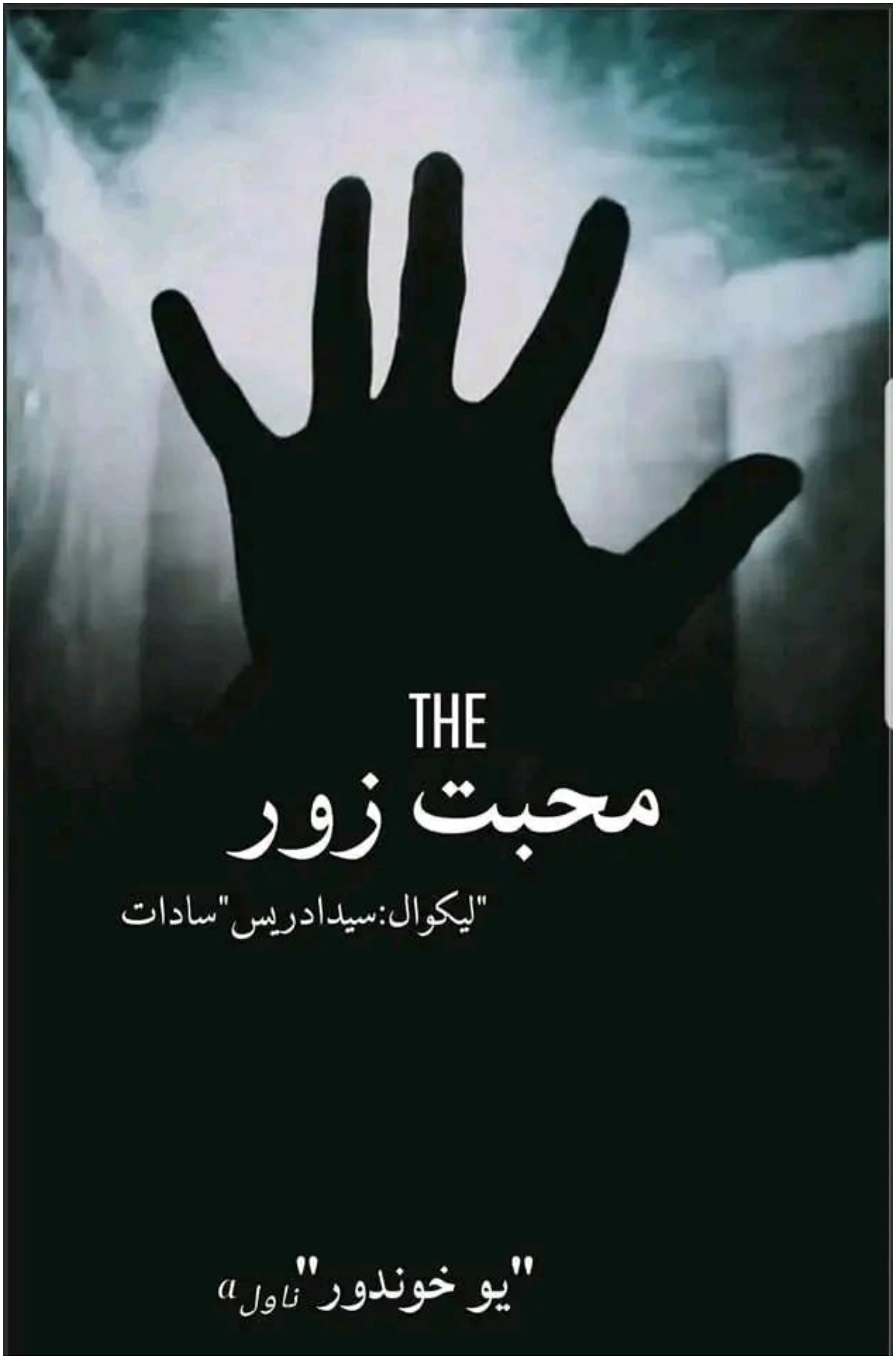
THE
محبت زور
"لیکوال:سیدادریس"سادات
"یو خوندور" ناول"

ليکوال: سيدادريس سادات

د محبت زور ناول

[د محبت زور]

د يوې دردوونکې مينې کيسه:

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

د کتاب پېژندنه

نوم .	د محبت زور| ناول
لیکوال .	سید ادریس سادات
کمپوز .	سید عمران سادات
پښتی ډیزاین .	سید ادریس سادات
مرسته .	افتخار الله افتخار
د لیکوال شماره .	۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱
چاپ کال .	۳ \۱۲\ ۲۰۲۳
چېنل.	https://t.me/sadatketabtoon
ګروپ .	https://chat.whatsapp.com/KXxowf0dlHRDKR

په خپل نوم د خپرولو حق يې هېڅوک هم نلري...

SA

ډالۍ

زما ټولو هغو مينوالو ته چې زما هر ناول کيسه نظم شعر او دا ستان لولي.

او خوند ورڅخه اخلي.

او په خاص ډول هغه ورونو ته چې زه يې د فيسبوک او واټساپ په نړۍ کې هم يواځې نه يم پريخى.

او په هر ډول حالت کې يې زما همايه کولو ته کار ويلې.

لومړۍ ورڅخه مننه کووم او بيا ورته دغه ناول ډالۍ کووم.

زيرې

که هر ورور زما ليکنې خوښوي.

نو سر د نن نه زه په فېسبوک کې خپلې ليکنې نشروم،

د ورځې به يوه ليکنه نشروم.

هره ورځ يې درسره ضرور تعقيب کړی.

@said adrees sadat

***

د پوهنتون په تالار کې ولاړ وم يو څه شاګردان راغلل، د لاس نه يې ونيوم راساً يې يوې کوټې ته کش کړم.

ويل يې؛

استاذ جانه!

که هرڅه وي.

نن به د هغې دورې کېسه موږ ته کوې، چې تاسې پکې محصل واست.

د ټول پوهنتون ليليه شاګردان همدې ځای ته راغونډ شوي ؤ.

د شپې اته بجې د ژمي اوږده شپه او د کابل د پوهنتون بې خونده بوي و.

شاګردانو ته مې وويل:

چې د شيدو چای غم وکړي تر څو د کيسې نه لا ډير خوند واخلي.

د محصلينو سره شيدې وې.

هغوي به سهار چای کې څښلې، بس اشپز خانې ته يې يوړلې او دود پټي يې راتياره کړه.
هغوي راته غوبږل شول، او ما په ارامه کيسه ورته شروع کړه:
د شپې يوولس بجې وی لالا مې راته وويل:
زه نو ښه شو ګرانه چې مجلس مو وکړ، ته بيده شه چې سبا به دی انشاءالله پوهنتون شروع کيږي.
لاړم د خوب کوټې ته اودس مې تازه کړ، لمونځ می اداء کړ.

د خدای نه مې د ښه راتلوونکي غوښتنه وکړه، جاينماز مى قات کړ.

په کرار خپلې بړستنې ته ننوتم د ښه مستقبل سوچونو مې ذهن ډېر مشغولؤه.
هغه ځکه چې زه نوی نوی مېن شوی وم، د نيلم فکرونو مې ذهن بيخي بلې خواته نه پريښود.
ماته داسې فکرونه ذهن ته راتلل، چې ايا زما مينه به زما په قسمت ورسيږي .
او کنه؟
آيا!
زه به خپلو ټولو ارمانونو ته ورسيږم کنه؟
د ژوند نورې لوړې ژورې کندې او کپَړې به مې نور ځومره زهيروي، په همدې سوچونو کې همداسې ويده شوی وم...
د سهار مهال وو، مور مې له خوب څخه راپورته کړم.

ویل یې؛
زویه!
پاڅه لمونځ وکړه او د پوهنتون تګ هم در په غاړه دی.
پاڅېدم!
اودس او لمونځ می اداء کړل.
خدای نه مې بيا د خپل ښه راتلونکي دعا وغوښته.
روان شوم په هغه لار باندې چې ماته هېڅ معلومات نه کیده، چې له دې لارې به خپل هدف ته ورسیږم کنه.
زما اهداف ډیر لوی لوی ؤ.
بیخي لوی-لوی، دومره لوی-لوی،
چې داسې اهداف پخپل ژوند کې ډېر کم خلک لري.
زما لومړی هدف داؤ،

چې د پوهنتون سره سره يوه ښکلې وظيفه هم ولرم.

ترڅو پلار ته له لاس نيولو څخه خلاص شم.

زه دا مهال د پښتو ادبياتو پوهنځي ته کامياب شوی وم.

او د خپل پلار په ذريعه يوی مشهورې رسنۍ ته ورمعرفي شوم؛

ماته به يې د مياشتې څلور زره روپۍ تنخوا راکوله.

خو هر کله چی می پلار د تنخوا خبره واوريده؛

نو راته يي وويل:

چې څلور زره روپۍ به درته زه درلېږم کنه، ته خپل درسونه ووايه.

په کابل پوهنتون کې ځان لېلېه کړه.

کور ته بيخي تر هغې مه راځه، چې تر څو فارغ شوی نه يې.

***

په وخت مې چاى وڅښه او خپل پوهنتون ته روان شوم.

مورې په ننګرهار کې اوسيدو، خو زه د کابل پښتو ادبياتو ته کامياب شوى وم.

ما په همدې ورځ د خپلې زړې نيا، مور، پلار او خوږو ورونو خوېندو سره خداى پاماني وکړه.

هر کله چې د کور څخه راوتم، نو مور مې راته وويل:

ممتازه بچيه!

راشه د دې قرانکريم لاندې درې ځلې تير شه، چې خداې تعالى دې هره لاره رڼا کړي...

که څه هم دا کار زما په زړه نه و، خو بيا مې هم وکړ.

او د خپل پوهنتون په لور روان شوم، ماته د کور په مخ کې موټر ولاړ ؤ.

په همدې موټر کې کښیناستم، او روان شوم .

ټول د کور غړي مې کور ته ننوتل، خو مور مې کتله چې زما موټر یې تر هغې ځارلو، چې ورڅخه فناء شو.

واقعاً چی مور، مور وي.

ما له لرې ځایه وکتله، چې په سترګو کې یې اوښکې هم ډنډ شوې.

په هر حال زه د کابل په لاره رهي شوم، په لاره کې مې نیلم ته زنګ وواهه.

تر څو د سرک مخې ته راووځي او یو ځای پوهنتون ته ولاړ شو.

نیلم زما د کوچنیوالي ملګرې وه.

هغه زما ښځه په مکتب کې د لسو کالو په عمر کې جدا شوه، خو ما او هغې هیڅکله هم یو بل هېر نه کړل.

او تر قیامته به هم یو بل هیر نکړو.

زما د پلان سره سم نیلم راغله او ما په موټر کې د نیلم پر اوږه سر کیښود.

او تر کابله په ځان پوی نه شوم.

چې وخت ښنګه تیر شو.

بس د نیلم سترګې وی او زه وم.

د هغې اشارې مې هیڅکله هم له یاده نه وځي.

کابل ته ورسیدؤ، زه راساً پوهنتون ته لاړم...

خو د نیلم په کابل کې چیرته خپلوان ؤ.

هغه هلته ولاړه.

زه په پوهنتون کې پاتې شوم، په لومړۍ ورځ مدیر صاحب راغی.

د سټیج (دریځ) پر سر یې خپل بیان داسی واورولو!
سلامونه ګرانو محصلینو!
لکه څرنګه چې تاسې ته معلومه ده.

زموږ پوهنتون هر کال په زرګونه نوي محصلین قبلوي.

په همدې ډول نن هم موږ پخپل پوهنتون کې ډیر نوي ځوانان لرو، ښه راغلاست ورته وایو.

هر کله دې راشي او خدای تعالی دې وکړي، چې دلته مو خوشحاله ژوند په برخه شي.

او خوږې خوږې خاطرې له دې ځایه له ځانه سره یوسی.

زموږ د پوهنتون یو څه اصول دي، که هر محصل د هغې اصولو پیروي ونه کړي.

نو له پوهنتون څخه به بهر کړل شي.

لومړې:

دلته د انجونو سره رابطې قطعً منعه دي او که هر ځوک پرې ګير شو، نو بيا يې ګيله له خپله ځانه ده.

خوا کې مې پو مسخره ځوان ولاړ وو له خولې يې ووتل:

ښه، دا دې يو برکت؛
د مدير صيب خبرو لا جريان درلود.
دوهم دلته د چاقو توفنچې او وغيره ځيزونو د راوړلو ځخه ډډه وکړئ.
درېم که هر چا پورتني دوه اصول مات کړل، نو د پوهنتون ځخه شړل کيږي.

او که کوم ځوان له کابل پوهنتون ځخه وشړل شو.

نو هغه ځوان ته بيا،

په يو ځای کې هم د درس اجازه نه ورکول کيږي .
همدا خبرې مدير وکړې.

او ولاړ.

مورږ ته د پوهنتون ملازم خپله خونه وښووله.

زموږ په خونه کې له ما سره درې نور ځوانان هم و
.

هغوي ښه ګپ شپي هلکان و.

ښه د مجلس او اَکاړي خلک ؤ.

موږ د همدې شپې څخه څلور واړه ځوانان د پَرې
یاران شو.

ښه ګپ شپ مو جوړ شو.

خو ما سره ډېر غم د نیلم ؤ، هغه هم د کابل پوهنتون
ته کامیابه شوې وه.

خو څانګه یې کمپیوټر ساینس ؤ.

او زما څانګه بیا، ادبیات و.

زما یو څه خبری روانې او ساده وې او همداسې یو
ښکلی ځوان هم وم.

خو زه پوره باور لرم، چې د نيلم په دې شيانو نه خوښيدم.

د هغې صرف په دې خوښېدم چې زه هم لکه د هغه په رقم پو وفاداره ځوان وم.

ما هيڅکله هم هغه هېره نکړه.

او اوس به يې هم هېره نکړم، ځکه چې هغه زما مينه ده.

نيلم ډيره حياناکه انجلۍ وه .

هغه به پو هنتون ته په چادري کې راتله.

که څه هم دا کابل ؤ، خو هغه د ننګرهار پيغله وه.

ځکه يې نو خپله حياء پخپله ښه پيژندله.

نيلم به هره ورځ زه د خپل ځان وخواته بلللم، خو دا زما هيڅ نه خوښېدل.

ځکه چې ما ته به د مدير خبره مخې ته ودرېده.

چې ویلي یې ؤ:

که چیرې څوک له دې پوهنتون څخه وشړل شو، نو بیا به ورته هیڅکله هم د داخلېدو چانس پیدا نشي.

د شاګردانو توجو بیخي زما خواته ډیره شوې وه.

ځکه چې هغوي هم د همدې پوهنتون محصلین ؤ.

او داسې کیسې بیا داسې محصلینو ته ډېر خوند ورکوي.

لږه وقفه مې واخیسته، چای پسې مې سټ کوږ کړ.

منتظر زموږ پوهنتون کې ډېر ممتازه شاګرد دی هغه راته کړه:

ښه استاذه ولې دې کیسه ودروله، وایه کنه؟

ورته ومې ویل:

هغه چای څنګه شو یاره ستونې مې نور وچ شو.

سالار راغږ کړ.

استاذ جانه!

دغه دی در وړم يې.

لږ څه راته معتل شی.

تور چای راغی، قيصه می بيا ورته راواخيسته!

ما به تل نيلم ته ويل:

ګوره نيلم که چيرې کوم چا موږ دلته يو ځای وليدلو، نو موږ به هيڅکله هم بيا په دې پوهنتون کې پاتې نشو.

خو نيلم به ويل:

نه!

ان شاءالله څوک مو نشي ليدلای.

ځکه چې دلته يواځې يو ته او يو زه يم.

موږ به تل د شپې يو بل سره ليده کاته کول، د ورځې خو بنديز و.

او بل موړ ويرېدلو هسې نه چې ټولګيوال راباندې خبر شي.
په لومړی شپه زه د نيلم وخواته ورغلم.

هغې ته مې وويل:

بايَد موړ، يوځل بيا جلا شو.

او هيڅکله هم، لکه د پخوا په څېر يو بل هېر نکړو.

خو هغې راسره ونه منله.

ويل يې:

زه خو ستا څخه بغېر يوه لحظه لا نشم تېرولای.
زه خو حيرانه دېته يم، چې پوهنتون به څه وخت ختميږي.

چې زما او ستا واده وشي.

او ته مې خپل کور ته په ډولۍ کې بوسې.
خو ماسره د دې ځای غم وو.

هسې نه چې څوک مې وګوري.

او له دې پوهنتون څخه بهر شم.

اوف!

زه څومره څومره ساده وم يارانو!

خو نيلم راسره ونه منله.

ونشوه.

اخر زه هم قانع شوَم.

زه به هره شپه د پوهنتون څخه بهر په باغ کې د نيلم سره يو ځای کښېنستم.

هغې به رابانديې د خپلې مينې د خورو څخه څکه کوله.

مابه هم ورنه ډير خوند اخيسته،

واقعً چې هغه وختونه ډير خوندور وختونه و.

زه چې هرکله هغه وختونه رایادوم، نو ژړا راځي.
په هر حال پوره درې میاشتې به مو همداسې یو بل سره لیده کاته کول.

هغه بیخي له ما سره عادت شوې وه، زما د هغې سترګې هېڅکله هم نه هېریږي.

د هغې لیده کاته بیخي خوندور و!

تور ګڼ ویښتان یې درلودل تکې تورې سترګې یې درلودلې.
هغه د خپلې وفادارۍ او ریښتینولۍ سربېره یوه زړه راښکونکې او جذابه انجلۍ هم وه.

زه یې که لس ساعته نور هم په صفت کولو لګیا شم، بیا به هم د هغې په صفت کولو موړ نشم...
دې خبرو محصلینو ته ډېر خوند ورکړ، زما چې خیال شو.

د ټولو خولې وازې پاتې وې.

او په خپله خوله کې يې د خوند لپاره هم تېرولې.
څکه مې لږه نوره مالګه هم پکې واچوله(!)
زما فکر محصلينو ته شو، حکمت راغږ کړ:
استاذ جانه!

ودريږه مه،

چې کيسه دې ډير خوندور ځای ته رسولې ده.

ادامه ورکړه؛

بيا مې شروع وکړه:

زما او د نيلم اړيکه پخه شوه.

يو بل سره بيخي عادت شو،

تر اوسه يوه شپه هم داسې نه وه تيره شوې، چې
موږ دې د يو بل سره نه وي ليدلي.

په پوهنتون کې مو پوره څلور مياشتې تيرې شوې.

يوه ورځ !

شړَکنده باران وريده.

په آسمان کې قدرتي رڼاګانو داسې دَرّزونه جوړول.

چې د اِلاهي قهر ښکارندويي يې کوي.

د باران سره يوه نيمه ګلۍ هم را وريده، د شپې اته بجې به وې.

لکه څنګه چې ما او نيلم به په همدغه وخت کې له يو بل سره کتل.

په همدې اساس مې د پراشوټ نه جوړ شوی، خپل جمپر هم واغوستو.

تر څو باران مې لوند نه کړي.

بهر راووتم چې د نيلم خواته ورشم.

يوه د پوهنتون زړه چترۍ مې خپل سرته ونيوله.

او روان شوم واقعاً چې ریښتیني مینه ـ ریښتیني مینه وي.

بیرون راووتم، په هماغه باغ کې پخپله زړه چوکۍ راته نیلم ناسته وه.

باران ټوله لمده کړې وه، زه یې و خواته ورغلم...

د تورو سترګو رانجه یې باران لاندې مخ ته راوړي و.

د زلفود څوکو نه یې یو- یو څاڅکی هم بهیده.
ما پخپله چترۍ کې له ځانه سره پټه کړه.

ورته مې وویل :

ته ولې !

دلته ولې ناسته وې.

خو یو چت لړونکي ځای کې به ولاړه وې کنه!؟

يا به بيخي نه راتلې څه ضرور و!
له سرو اننګو څخه يې د باران څاڅکي پاکول، يخنۍ نيولې وه.

واقعاً چې نيلم زما سره مينه لرله، ځکه چې داسې حال کې يې واځې مينه ده، چې انسان له خپل استوګنځای څخه راوباسي.

هغې راته وويل:

ګرانه!

ستا څخه بغير راته هېڅ ژوند خوند نه راکوي.

زه ټوله ورځ د دی په تمه تيروم، چې د شپې له تاسره ووينم.

که ته نه وای!

خدای خبر چې ما به دا دومره سخت ژوند څنګه تیرولای.
د باغ یوې خواته جماعت و.

خو ما نیلم جماعت ته نه بوتله،

ځکه هسی نه!

هلته څوک وي او زموږ په اړیکه خبر شي.
ځکه مې نیلم ته وويل:

نن باران دی او خبرې نشو کولای،سبا به بیا ګورو..
زه ډیر خوشحاله شوم چې نیلم زما لپاره په دې باران کې هم راغله.

خو فکر کووم چې نیلم خوشحاله لا نه ده.

ځکه هغې غوښتل ما سره لکه د پخوا په رقم خبرې وکړي، سره وخاندو خوشحالي وکړو...
خو دا هرڅه په باران کې ناممکن ؤ.

ځکه نيلم خپل اطاق ته ولاړه او زه خپل اطاق ته راغلم.

خو که ريښتيا ووايم.

زه هم خفه شوم، ځکه چې

لومړۍ شپه وه د نيلم سره مې

زړه دخلاصه خبرې ونه کړې .

د هغې سترګو ته مې زيات ونه کتل، د هغې په مخ او سر ښکلولو مې ورڅخه خداى په آماني وانه خيسته.

د همدې ورځې په سبا مدير صاحب اعلان وکړ، چې نن غرمه به د ټولو شاګردانو غونډه وي.

او بايد چې نهاريان اولېليې والا دواړه پکې ګډون وکړي.

دې غونډې ته زه هم ورغلم.

مدير صاحب د دريځ پر سر خبرې په دې تکو پيل کړې!

لکه څرنګه چې ما تاسې ته ويلي وو.

که هر شاګرد پدې پوهنتون کې د انجونو سره د مينې په نوم په بې ځايه قيصو ګير شو.

نو له دې پوهنتون څخه به شړل کيږي.

او بيا ورته يو رقم پوهنتون هم د شامليدو اجازه نه ورکوي.

نو موږ به نن د خپلې وعدې د ريښتينولۍ لپاره دوه تنه زده کوونکي لدې پوهنتون څخه وباسو.

ترڅو تاسې ته عبرت پاتې شي.

د لومړي نوم دی.

ساحل!

او دوهمه د ده مينه ده.

نيلم!

دوي دواړه دې د دريځ سر ته راشي.

د مخ سورخٍي مې والوته،

او سور رنګ يې په زيړ رنګ بدل شو.

د دومره لوی شرم بار ما هيڅکله هم په اوږو نشو وړلې.

خو بله چاره نه وه.

سر ښيتی د دريځ مخې ته ورغلم.

نيلم هم!

مدير صاحب په لوی سکرين کې يوه ويډيو پلی کړه.

چی په هغې کې زموږ د تيرې شپې ثبت شوی ؤ.

اوس نو بيخي شرم راته په چامو کې ځای نه راکاوه.

***

هر کله چې زه تيره شپه په باران کې...

د نيلم وخواته د هغې د ليدلو لپاره تللی وم.

نو زموږ فکر باران ته و.

خو هلته رانه چا ويډيو کړې وه.

د ټولو محصلينو خولې وازې پاتې شوې.

زما مشروټو ملګرو راباندې لعنت ووايه، خو زما نږدې ملګری غفور بيخي ډېر خفه شو.

هغه ما د ځهرې ځخه وپيژانده.

د هغه غريب نور هېڅ هم په وس پوره نه و.

د مدير صاحب پر وړاندې ودريد.

ورته يې وويل:

خير دې مدير صاحب!

د ساحل ذمه واري زه کووم.

هغه به بیا هیڅکله هم داسې کار ونکړي خو مدیر ونه منله.

او مور ته یې هغه خط راکړ، چې د پوهنتون څخه پرې بهر کیدلو او بهر شو.

ما په پوهنتون کې د غفور څخه خدای پاماني واخیسته او روان شوم.

نیلم ورکه شوه.

چا به یو څه ویل او چا بل څه، خو د هغې درک نه و.

په کور کې مې هم نور زړه نه لږیده.

بس لاړم!

ملي اردو ته ځکه چې بله لار نه وه راپاتې،

اردو کې یې ونیولم.

خو زما زړه پکی نا ارامه و.

د دوه مياشتو تمرين وروسته بېرته ترې خفه راووتم.
د نيلم په لټون کې شوم.
چې نيلم پيدا کړم، د هغې کور په ننګرهار کې و.
ځکه ورپسې ننګرهار ته راغلم.
او راساً د نيلم کور ته ورغلم.
د نيلم پلار ويل:
چې نيلم دلته راغلې وه.
خو ډيره سخته زياته خفه وه.
ځکه نو هغه ولاړه فراه ته...
زه راغلم ننګرهار کې خپل پلرني کور ته.
پلار ته مې ټوله قيصه رښتيا رښتيا وکړه.
هغه سخت خفه شو!
او د نيلم پوښتنه يې وکړه.
چې هغه وس چيرته ده.

ما ورته وويل:

ولا!

بابا جانه نيلم پسې زه ګرځم.

چې ترڅو مې هغه نه وي پيداکړې.

ژوند راته خوند نه راکوي.

ويل يې:

سمه ده بچيه.

خو کاش!

چې تا ماته د مکتب د وختونو نه د نيلم په اړه ويلی وای.

مابه درته هماغه وخت کې غوښتلې وای.

خو زه خير همت به نه بايلې.

ته خپله خواري کوه، نور هر څه د رب العزت په لاس کې دي...

د اوخت يو شاګرد پښتنه وکړه .

استاذ جانه!

نو تاسې چې د پوهنتون څخه شړل شوي واست. بيا دلته استاذ څنګه شوی؟

ما ورته وويل:

قيصه لا شته مخکې به تهوپونه نه وهې.

په دې به هم پوه شې چې بيا زه څنګه دلته استاذ شوم.

او هم پوه به شي چې نيلم می پيدا کړه او که نه!؟

***

د نيلم پلار راته ويلي و.

چې د هغوي يو ورور په فراه کې اوسيږي.

او نيلم يې د هغوي کره ليږلې.

شپه مې پخپل کور کې ښه په ارامه تېره کړه.

سهار وختي د فراه په تکل له خپل کور څخه راووتم.

د مور دعا مې واخيسته.

په کابل هډه کې موټر ته وختم.

د ننګرهار ګرمي شروع شوې وه .

او لمر به يې د انسانانو پوستکي سوځول.

زوړ! تک سور پلنکوچ و د موبلينو بوي يې د انسانانو زړونه خرابول.

ما يو بوتل اوبه هم له ځان سره اخيستې وې.

دا مهال د ورځې لس بجې وې.

زه د کلي نه تر کابل هډې پورې په بل موټر کې راغلم.

د ننګرهار خلک ګرمۍ اخيستي و، هر څوک په منډه ؤ.

هيچا هم د صبر ميوه نه پيژندله.

موټر حرکت وکړ د ننګرهار په نهر راتير شو.

همداسې په کرار- کرار عمومي سړک ته راووت.

د انسانانو شور او غوغا کومه چې به په ښار کې وه، ورو ورو ورکه شوه.

او د درونټې سيمې ته ورسېدو، دا سيمه يو لوی تونل لري.

چې خنک ته يې غټ ډيم جوړ دی.

ټول ننګرهار ته برق ورکوي او دا برق د درونټې د برق په نامه سره ياديږي.

خلک وايي چې دا ډيم د روسانو په وخت کی روسانو پخپل لاس جوړ کړی .

ځکه نو موږ ننګرهاريان شکر وس د برق هيڅ کمی نلرو.

د تونل نه هاخوا ښي لاس ته د ډيم شاتنی برخه ده.

کومه چې پکې اوبه راغونډيږي.

که پدې ځای کې خدای ناخواسته هر موټر ورولوېږ.

يا انسان.

نو روغ نه پاته کيږي.

ځکه چې ډير ژور دی.

په لاره کی په دی پوه شوم، چی دغه ټولی اوبه د کابل وې.

چې د ننګرهار په لور رهي شوې وې.

او د ننګرهار څخه په مفته ډول پاکستان ته ځي.
او هغوي ترى بيا په ورځک ډېم کې ګټه اخلي.
په هر حال د درونټى نه ور واوړيدو.

لغمان ته ورسېدو، زه واقعاً چى په نيلم پسې ډير زيات خفه وم.

او که د هغې په تلاش کې مړ شوې هم وای پروا مې نه وه.

د لغمان دوسرکه هم تيره شوه او همداسى مخکې يو ځای دی.

چى تنګى ورته وايې چې ښي لاس ته يې تل اسماني رنګه اوبه په داسې جوش سره روانى وي.

چى د يو ځوان د طاقت ښکارندويي کوي.
واقعاً چى خوندورې منظرې دي، زموږ د کابل او ننګرهار په لاره کې هر کله که تاسى اوزګار شوی.

نو ضرور ورشئ او دا منظرې پخپلو سترګو ووينئ.
د ماهيپر منظره يې بيا ښېله خوندوره ده، زموږ
مشرانو به ويل چې دېته ماهيپر ځکه وايي چې:
دلته پخوا يو لوی سمندر ؤ.

دومره ډوب وو، چې دا يو غر هم پکې نه ښکارېده.
د ماهيپر غرونه ډير زيات لوړ دي.
نو وايې پدې لاره چېرته کوم نهنګ تيريده، نهنګ
لوی ماهي ته وايي.

هغه نهنګ دلته يو وزر وهلی ؤ.

او دغه غرونو کې يې لاره کړې وه.
مطلب دلته يو ماهي پر وهلی و.

او د دې غرونو په منځ کې يې لار کړې وه، چې
اوس خلک په هغې لاره ځي او راځي.
بيا خلک وايي چې د وخت په تېرېدو سره دا ځای د
سمندر څخه رابهر شو...

نور والله اعلم.

خو !دا کيسي به زموږ مشرانو کولې.

ځکه نو اوس ورته ماهيپر وايې.

له دې سختې لارې وروسته زه د کابل په ښار ورننوتم او په پل محمود خان کې له سور پلنکوچ څخه راښکته شوم.

په کابل کې د قل اردو مخې ته زموږ د عسکری د وخت ملګري ولاړ و ✵.

روغبړ مې ورسره وکړ.

د صحت پښتنه مى ورڅخه وکړه.

ويل يې:

ښه يو.

خو حالاتو يي دا ويله:

چې بيخي ښه نه دي.

ځکه هغوي ډېر خفه ؤ.
د خفګان علت مې ورڅخه وپوښت.

ويل يي:
ياره فراه ته مو د جنګ لپاره ليږي او ويل کيږي، چې ډير کم خلک د فراه د جنګ نه ژوندي راغلي دي.
ما ورته وويل:
ښه يارانو تاسې چې فراه ته ځی، نو په موټر کی ځئ يا الوتکه کې.

ويل يي:
نه ياره الوتکو ټولو پرواز کړی.

او موږ بايد موټرو کې تر فراه ولاړ شو.
بيا ما ورته وويل:
يارانو!

دا خو ډيره ښه خبره ده، زه هم فراه ته ځم ټول به يو ځای ولاړ شو.

او ساعت به مو هم تير شي.

د همدې ملګرو سره د فراه په طرف روان شوم.

دوي يو غټ بس ونيو، موټروان يې هم عسکر و.

په لاره کی مو ښې مېلې وکړې.

ځکه چی هر د ملي اردو عسکر ډېر معاش لاره.

تر شل پنځه ويشت زره افغانی پوری کيده.

او د ډيری عسکرو نور د کورنۍ غړي هم نه و، دوي ته ډوډی هم ښه رسيده.

نو پيسو ته يي دومره اړتيا نه وه، ځکه به يي په هر ډول مصرفولې.

تر فراه پوری په ځان پوه نشوم.

دومره ميلى او ښه خوراکونه مو وکړل، چې نيلم مې بيخي له ياده ووته.
ځکه چې د ملګرو سره په خبرو بوخت شو.
واقعا هغه ملګري چې د سر نه تېر وي.
ورسره خبرې کول ډير خوند لري.
په هر حال د فراه ښار ته راورسېدو، په فراه کې يو عجيب ډول ماحول دى.
د هغوي په بازارونو کې رنګارنګ فرشونه جوړيږي.
موږ سره په موټر کې يو مشر هم و.
هغه په فراه کې ډير بلد ؤ.
نو د دې فرشونو په اړه يې داسې وويل:
دا فرشونه خلک پخپلو کورونو کې پخپلو زنانه وو باندې جوړوي.
پخپلو لونو او خويندو باندې.

په فراه کې چې هره مېرمن یا انجلۍ ښکلی فرش ډیزاین کړي.
نو بیا د یوې لوړې کورنۍ هلک ورپسې ریشته لیږي...
هره انجلۍ کوښښ کوي.
تر څو ښکلې فرش، ښکلې قره قل او ښکلي پوځي جوړ کړي.
هلته د همدې وړیو څخه ډېر نور شیان هم انجونې جوړوي.
لکه چپن شوه، بوټان او همداسې نور...
او هر هلک ځان لپاره هغه انجلۍ خوښوي، چې په خپل کار کې ښکلې او نوی ډیزاین ولري.
د نیلم پلار ماته په فراه کې د یوې ساحې ادرس راکړی ؤ.

چې هلته باید ورشم د هغی ساحی نوم رانه اوس هېر دی.

صبر چې را یاد یې کړم.

***

ږده!
ږده کلی نوميده.
ويل يې چې يزده کلي کې به ته زما ورور پيداکړې.
عسکر هغې خواته نه تلل خو د ملګرتيا له مخې راسره ولاړل...
هغوي ته لار معلومه نه وه.
خو بس رهي شؤ، پدې لاره کې مو د يو سړي ښخه د ږده کلي پښتنه وکړه.
هغې وويل:
دې خامې ته واوړئ او مخکې ورشئ.
د دښتې په اخر کې ږده کلی دی.
شپه پخې ته رسېدلې وه.
سپوږمۍ خپل ښابست د وريځو په منځ کې لږ- لږ راښکاره کاوه.

موټروان بيخي ستړی شوی ؤ، ځکه نو يې موټر ماته پريښود.
په دې نيمه شپه کې زه هم نابلده روان شوم.
دښته کې ډېر بې خونده اغزي و.
ګېر چاپېره داسې ساحه وه، چې مشرق او مغرب نه ښکاريده.
يوه بدرنګه دښته وه.
موټر مو پوره درې ساعته مزل وکړ.
خو لاری ته را ونه وتو.
اخر سهار شو، خو بيا هم دښته وه.
موټر وان چې له خوبه راپاسيد.
نو خپله اشتړنګ ته کښيناست، خو هېڅ لاره نه ورمعلوميده.

فکر کووم لاره مو ورکه کړې وه!.
سخت خواشينى شو، ځکه چې اوس به لاره څنګه پيداکوو.
خو توکل په خداى په يو طرف روان شو.
اودا پريکړه مو وکړه.
چې په همدې مسير به تر اخيره ځو.
که کوم سرک ته ورسيږو!
پوره دوه ورځې راباندې په همدې دښته کې تيرې شوې.
اخر د خوراک سامان هم ختم شول.
او نه هم کوم بل چل راته، خو په کوم مسير چې مو حرکت کړى و.
په هماغه مسير روان و د شپې اته بجې به وې.

چې د لرې ځای څخه يوه لوړه مناره رابښکاره شوه.
ډېر زيات خوشحاله شۇ، ځکه بنه شوه چی يو څه خو مو پيدا کړل.

دا يو جومات ۇ.

خو هر کله چی مسجد ته ننوتو، نو د مسجد ټولې دروازې قلف وې.

ډيری چغې مو وکړې.

دروازه مو ور وټکوله، خو هېڅوک هم رانغی.

بس اخر ملګرو فېصله وکړه، چې يو نفر ور واوړي.
او خبره دا شوه چې بايد زه ور واوړم.

په دروازه يې ور اوچت کړم.

او جماعت ته ور واوړېدم.

د جماعت کونډه نه خلاصېده، فکر کووم زنګ وهلې وه.

بس په يو چل ول او زوروونو باندې مې خلاسه کړه.
ټول ملګري دننه راننوتل خو ګوته په ماشه و، ځکه

چې داهم کيدای شوه، چې دلته دښمن وي.
هر کله چې د جماعت دننه خواته روان شو، نو ومو کتل چې په جماعت کی رڼا وه.

***

سخت وويريدو خو بله لار نه وه، د کړکۍ لخوا مې وکتل يو ځوان د ډيوې رڼا ته ناست و.
او قران کريم يې مخې ته ايښی و...
سخت د ويرې وخت و، ځکه چې دروازه زنګ وهلې .
کونده مې هاغسې په زورونو ورته خلاصه کړه، همداسی د جماعت دغه دروازی بېرون نه بندي دي.
بياهم پکې سړی دننه ناست دی.
دروازه مو ورتک-تک کړه، سړی بيا هم هماغسې خپل درس ته ناست و.

او را پانځېد.
اخر مو د دروازې کونډه ورماته کړه، دننه په داسې حال کې ورننوتو چې په يخ ژمي کې راباندې خوله راماته وه.
ورو- ورو هاغه سړي ته ورنږدې کېدو.
د ويرى نه مو مخ عاجزه، سترګې مو ټيټې او وېښته مو نيغ ولاړ و.
موږ لا ورسيدلي نه وو.
چې هغې خپل قران مجيد راپورته کړ.
لومړى يې مچ کړ.
او وروسته يې په المارۍ کې کېښود.
زړه مو لړ پاتې وؤ، چې له ويرې ښځه وچاوديږي.
خو د سپينو جامو والا سړي ډاډه راکړو.
ويل يې ويريږۍ مه.
زه تاسې ته کوم زيان نه رسوم.

او تاسې هم ماته کوم زيان مه رسوئ.

مور.خو هڅې هم پښتانه افغانان يو(!)
ورته مو وويل:
ولې وويريږو ټول دالله تعالی مخلوقات يو
هغې يو ځل زموږ د ټولو په مخ نظر تير کړ.
بيايې وويل:
په دې يخ ژمي کې دا خوَله هر څه بَيانوي.
خو بيا هم وايم:
مه وېريږئ.
زه پوهيږم چې ستاسې څخه لاره ورکه شوېده.
زه به تاسې ته لاره هم وښايم.
او تاسې شپه هم دلته تېرولای شئ.
خو په ياد ولرئ.

دا جماعت د الله ﷻ کور دی، دلته به وسلې نه راننباسی.
ځکه نو ټولو ملګرو وسلی بیرون کېښودې .
موږ د اودس لپاره بیرون راووتو.
چې مو وکتل د داسې لويې دښتې په منځ کې داسې ښکلې جماعت،
بیخي عجبه وه.
پدې جماعت کې ګرمې اوبه، صابون او هم خولې ګانې موجودې وې.
موږ اودس وکړ.
او لمونځ مو اداء کړ.
د سپینو جامو والا هم راسره څنګ کې پریوت.
خو تر دولسو پورې خوب نه راته، ځکه چې ډېره سخته ده.

اخر انسانان ؤ.
خو اخر راپسې د سپينو جامو والا سړي راغی.
راته يې وويل:

زه پو هيږم ته ويريږې.
او خوب نه درځي.
زه درته وايم:
دلته يواځې تاسې نه ياست راغلي.
ستاسې په خبر چې هر لاروی لاره غلته کړي.
يو ځل ضرور د دې ځای ديدار کوي.
ته په ارامه زړه ويده شه ته نه ګوري، چی موږ په يو دين يو.
موږ هم دالله تعالی عبادت کوو.
تاسې هم .

موږ هم د رسول ﷺ امتيانو کې راځو.

تاسې هم.

ته لومړی پخپل خدای يقين ولره اوبيا په ما.

تاسې ته که زموږ د مخلوقاتو نه کوم بل څوک هم زيان رسوي.

زه به يې پر يندم.

ځکه چې تاسې زما مېلمانه ياست.

چې ومې کتل ټول ملګري ويښ و.

او د سپينو جامو والا سړي، دې خبرې ته يي غوږ نيولای و.

هلکه ذوالفقاره ياره دا چای خو يخ شو.

ته يې يو څه ګرم کړه، يو څو شاګردان سخت په دقت سره ناست و!

بل شاګرد چې نعيم نومېده وويل:

ياره استاذ جانه کيسه دې بيخي بل طرفته بوتله.

هغه د پو هنتون او نيلم خبرې ته به کله را رسي.
ټولو شاګردانو يې خبره بدرګه کړه.
ما ورته وويل:

صبر وکړئ.

بس چې د دغه جماعت نه ووځم.

هماغه د نيلم خبرې ته راځم.
حکمت وويل:
ښه استاذ جانه وايه ؟
- ټولو ته خوب نه ورته خو زه سهار مهال کی لږ
ويده شوی وم.

خدای شته!

سهار وختي کې سپين کالي سړي ټول پاڅولو.

ويل يې پاڅی!

دلته د هر وخت جمه کيږي.

جمې ته ځانونه راورسوی.

موږ خپل اودسونه وکړل، ربښتيا هم سپين کالی سړی راته ولاړ وو.
د هغه په وينا موږ په لومړي قطار کې ودريدو.
او خپل لمونځ مو اداء کړ.
د سهار لمر خپلې وړانګې په خړه دښته خورې کړې.
موږ د سپين کالي سړي څخه رخصت واخيست.
هغه موږ په يو مسير برابر کړو.
او ويل يې :
همداسې مخکې ولاړ شی.
تاسې به پزده کلې بيامومی.
ربښتيا هم هماغسې ورروان شو.
او د نيم ساعت مزل ورروسته د پزده نومي کلي ته ورسيدؤ.

هلته مو د شيرين اغا ماما پوښتنه وکړه چې د نيلم
تره وو.
خو هيچا هم نه پيژانده.
فکر کووم، يو ګمنام سړی و.
د کلي په اخر کې يې کور وو.
ورغلم.

او د نيلم په باره کې مې ورته وويل:
هغه خپل سر ځوړند ونيو.
هيڅ يې هم ونه ويل.
ما ورنه بار- بار پوښتنه وکړه.
او ډير مې تنګ کړ.
اخر يې راته وويل.
چې دومره شوق لرې نو واوره!
نيلم چې کله د ننګرهار نه فراه ته راغله.

هغې فکر کاوه چې د پوهنتون سختۍ او خپل ممتاز به فراه ته په راتلو سره له ياده وباسي.
خو هغسې ونشو او هغه نوره هم د غم په درياب کی ډوبه شوه.

مور ورته ډيرې تسلياني ورکولې خو هغې هيڅ نه منل.
د هغې بانه ګان ټول په ژړا - ژړا را ووتل.

او بدبختانه يوه ورځ چی يې زه کوټې ته ورغلم.

نو ځان يې پخپل پکي پورې راځړولې ؤ.
او د تل لپاره لاړه..
زما په سترګو کې ټولو شاګردانو د درد اوښکې وليدلې.
د هغوې سترګو هم اوښکې قابو نشوې کړاې.

اوپه کرار- کرار يې راسره وژړل.
نيلم پسی زه پوره پنځلس ورځې وګرځېدم خو بغير د قبر څخه يې ما نور څه ونه ونه ليدل.

زه اوس هم د نیلم قبر ته هره میاشت ېو ځل ورځم.
زه د هغې سره وس هم مینه لرم او د قیامت تر ورځې
به د هغې ښایست او مینه زما له ذهن څخه ونه وځي.
زه چی هر کله سترګې پټې کړم نو نیلم می خواله
راشي.
هغه ماسره خنګ ته کیني زه ورته د ژوند ټولې
ناخوالې بیان کړم.
هغه هیڅ نه وایې تل یې ماته غوږ نیولی وي.
زه چې هره شېبه وغواړم هغه لیدلای شم.
هغه زما د زړه په دنیا کې اوسیږي.
شاګردانو وپوښتل:
استاذ جانه!
ایا تاسې واده کړی.
او یایي هم د کولو اراده لری.
ـ زه هیڅکله هم واده نه کووم، ځکه چی زه اوس هم د
نیلم سره مینه لرم او دا مینه به انشاءالله د قیامت تر

ورځې پورې دوام وکړي.
حکمت وویل :ښه استاذجانه نوره کیسه کوه، ځنګه
تردې ځایه راغلې او د دې ټول پوهنتون مدیر ځنګه
شوې.
بیا مې ورته قیصه شروع کړه:
هر کله مې چې د نیلم قبر ولید او د هغه د مړینې
خبر مې واورید.
نو بیخي مې حالات بدل شول.
د همغې ورځې نه راته ډاکټران وایې ته په اروایي
ناروغۍ اخته شوی یې.
خو زه په اروایي ناروغۍ نه بلکې پدې مرض اخته
شوې وم، چې ځنګه اوس ددې پوهنتون د مدیر نه
خپل غچ واخلم.
زه د کابل په لور وښوځیدم او عسکر پنځلس ورځې
مخکې خپلې وظیفې ته تللي و.
د نیلم تره راته دسرک لار وښوده.
زه په همغې لار روان شوم.

خو ورسره ځنګ کې يې دا هم راته ويلي و.
چې لاره ډېره اوږده ده خو ته به خپل مسير نه بدلوې.
او مخامخ به ځې.
ما هم همداسې وکړل او مخامخ تلم.
خو د تعجب خبره دا وه چې عسکرو ته يې د شمال لاره او ماته يې د جنوب خوړه دښته ښودلې وه.
په هرحال د يوې ورځې مزل کولو وروسته لږ وږی شوم.
لږ څه ډوډۍ او پياز مې جيب کې اچولي ؤ.
دا مهال د ماښام خوړه په خوربدو وه.
د خپېرې دښتې هر کاڼي او سپيرو چرمښکېو راته برګ برګ کتل.
د ماښام اسمان هم په شاړه دښته خپل شبنم وراوه.
ما پياز نيمايي سره دډوډۍ وخوړ.

او يو ځل بيامې خپل مزل ته ادامه ورکړه، خو د شپې پخېدلو سره يو ځنګل ته ورسيدم؟

چې ډير هيبتناک ځنګل و!

ډير ورخطا شوم، خو بيا مې فکر وکړ.

چې کليوالو پدې ليارە سيده کړی يم، امکان لري ځنګل وړوکی وي.

ځکه نو ورننوتم.

خو څومره به چې په ځنګل ورننوتو.

هماغومره به نور هم ځنګل پراخيده؟

د زر کلنو ونو ريښې مې وليدې پدې ځنګله کې رقم رقم شادياني(بيزوګانې) هم وې.

او د هر ډول ځناور وبَره پکې موجوده وه.

د رنهو اوبو چينې، د چارمغزو ونې، لوړې-لوړې دچنارونو ونې، پولي چې طبيعي داوبو لپاره جوړې وې.

دا هر څه پدې ځنګل کې موجود ؤ.
د چار مغزو زيړی پاڼې د خزان باد راغورځولې.
ټولې پاڼې يې په ځمکه پرتې وې.
د شپې ناوخته مهال په ډاروونکي ځنګله کې يو ګناهګار انسان ډېر وېريږي.
او زه هم د خدای تعالی يو ګناهګار بنده وم.
خو په خپل رب باندې مې يقين دومره پوخ په هاغه ورځ چې که يو داړوونکي حيوان مې هم مخې ته راغلی وای.
نو زه به ترى هيڅ نه وای ويريدلی، ځکه چې پخپل رب مې يقين پوخ و.
او زه پدی پوهېدم.
هغه رب چې يوسف عليه سلام په کوهي کې سلامت ساتلای شي يونس ع د ماهي په ګېډه کې سلامت ساتلای شي او ابراهيم عليه سلام د اور په منځ کې

ژوندی ساتي...
نو ما هم په دې ځنګله کې سلامت ساتلای شي .

خو سوچ دېته وړی وم.

چې شپه به چېرې تېروم.

د ځنګله هر اړخ مې ولټاوه، خو نه مې هم لاره پيداکړه او نه مې هم داسې ځای چې شپه پکې تېره کړم.

په هر حال د چينې ترڅنګ لږ څه صفا ځای و.

همدلته مې خپل دسمال واچاوه.

په دې يخه بخنۍ کې پرې پريوتم.

خو خوب څکه نه راته، چې يخنۍ ځورولم.

په هر حال يو وخت د يخنۍ سره اموخته شوی او ويده شوی وم.

څکه چې ستړی او نا ارامه وم.

او سترې انسان ته په هر ډول ماحول کې خوب ورځي.
خو د شپې ناوخته په مخ مې يو څه يخ څاڅکي ولګېدل، ځان مې پر مخې کړ.
ساړه خو هځې هم و خو باران پکې لاکم و.
دا هم شروع شو.
پداسې حالت کې له خوب څخه راويښ شوم، چې ټول لوند وم.
او د چينې اوبو په مخه کړی وم.
د تېز باران سره ګلۍ هم وريده، ماته لامبا زده وه.
خو دا اوبه ډېری يخې او تيزې رواني وې.
په هر حال تر ډېر لرې ځايه، دی اوبو يوړم.
خو شکر ډوب يې نکړم.
د لرې ځاې نه د راوړلو وروسته مې په څه چل هنر ځان غاړې ته وباسه.

خو پياز ډوډۍ او دسمال راڅخه اوبو وړي وو.
د باران څاڅکو مې د مخ په پوستکو لارې جوړولې.
او د اخيري سلګېو وينا به يې زنې ته سپارله.
نور به لاندې لويدې.
زه په ځغاسته - ځغاسته تر ډيره لرې ځايه راغلم.
خو هېڅ څېرى مې پيدا نکړ.
تر څو خپل ځان ورته وچ کړم.
خو هرکله چې مې خېال په ځنګله کې د ډيرو زياتو
ونو هاخوا يوې رڼا ته شو.
په ډيره بيړه تر هغه ځايه ورغلم.
هر کله چې وروړسيدم.
نو دا يو وړوکى کور و.
خو بېرون يې په شناخته په پښتو ليکلي ؤ.
دلته د هېڅ مسافر لپاره ځاى نشته.
سخت خواشينې شوم!

بيا مې هم د ازموينې لپاره دروازه ور ټک - ټک کړه.

فکر کووم چا وانه وريده بيامې ور ټک ټک کړه.

داځل مې د پښو ښکالو تر غوږو شوه.

فکر کووم، څوک دروازې ته راغلل.

لومړى يې په نري اواز پښتنه وکړه.

سلام!

تاسې څوک؟

ما ورته وويل:

زه يو مسافر يم.

تاسې پر ما باور وکړئ.

که چيرې زه مجبور نه واى، نو هيڅکله مې هم ستاسې دروازه نه درو هله.

ويي ويل :

زه څنګه پر تاسې باور وکړم.

چې تاسې د دښمن له ډلې څخه نه یاست.
ماورته خپله تذکره د دروازې لاندې ورتیره کړه.
همداسې د پوهنتون کارت هم، نجلی خاموشه شوه.
او تر ډیره شیبه یې هېڅ اواز هم راونه ووت.
ماورته ډیری چغې وکړې.
خو جواب یې رانغې.
زما تذکره کاپې وه ځکه یې کیسه کې نشوم.
او ترې راروان شوم.
ما به لا دوه درې قدمه نه وو اخیستي.
چې یو دم دروازه خلاصه شوه.
ماچې مخ ورواړاوه نو...

په دروازه کې یوه ښکلې پیغله، چې په مخ یې اوښکو داري وهلې ولاړه وه.

زه نه پوهېدم چې هغه څوک ده.

خو په هرحال کورته د ورننوتلو بلنه یې راکړه.

زه ورننوتم.

په داسې تېز باران او یخنۍ کې یې دننه کور په لرګیو داسې ګرم کړی ؤ.

لکه د کابل حمام ،

دې نجلې دلته د ځنګله په منځ کې د ځنګلیانو په څېر ژوند نکاوه.

بلکې هرڅه ورته خه پوره برابر وو.

او د ښاریانو په څېر ژوند یې ؤ.

ماخو لومړی فکر کاوه، چې داهر څه دې نجلۍ پخپله جوړ کړي.
خو نه داسې نه وه.
دې نجلۍ راته وویل:
زه په یوځو تنه وحشي انسانانو باندې خپل پلار د خپلې غریبۍ په بدل کې خرڅه کړم.
هغوي زه دلته په تړلو سترګو راوستم.
ماته هېڅ لاره معلومه نده.
ترڅو له دوي وتختم، څکه خو یې همداسې ځاې ته راوستې یم.
دلته په اونۍ کې درې ورځې مختلف خلک راولي.
زما عزت پرې لوټي ،او زما باداران پرې زما په سر پیسې اخلي.
اوپاتې شوه ستا د نیلم خبره!
ستا نیلم ژوندۍ ده؟

هغې ماته ستا انځور خودلی وو.
او زه د نيلم د تره لور يم.
زه او نيلم دواړه زما پلار پدې خلکو خرڅ کړو.
زه خو يې دلته راوستم، خو د نيلم معلومات راته نشته.
ماخو پدې انجلۍ باور ونکړ!
ځکه چې ما د نيلم قبر ليدلی وو.
په سر مې کمپل راکش کړه.
خودې نجلۍ راته وويل:
ته ولې پر ما باور نکوې.
ولې!
آيا؛
ته د نيلم سره همکاري نشې کولای.
ماورته وويل:

ګوره ما په خپلو سترګو د نیلم قبر لیدلی، ستا په خبرو نو زه څنګه باور وکړم.

ویل یې:

خا نو داخبره ده.

ژر لېن لرونکی ټلیفون ته ورتېره شوه.

پورته یې کړ.

چاته یې زنګ وواهه.

په خوږه لهجه ورسره لګیا شوه:

سلام ګرانه!

څنګه یې ښه یې.

زما ډېر یادیږې څه وخت به راځې.

خا سمه ده .

زه غواړم د نیلم خور سره مې خبرې وکړم.

ګرانه ډیره زیاته مې یادیږي.
زه هیران شوم چې آیا په ریښتیا به وس د نیلم سره خبرې کوي.
ریشتیا هم د موبایل اواز یې اوچت کړ.
ویل یې:
سلام نیلم ښکه یې ښه یې وخت ساعت پخیر تیریږي.
نیلم په مړاوي ډول ورته وویل:
شکر دی.
ته ښکه یې عاطفې●□~

ما به تل هغه له خبرو نه پیژنده!
اودا اواز واقعاً د نیلم وو.
عاطفې نیلم ته وویل:

ګوره نيلم نن ماسره داسې يو څوک ناست دی!
چې په تاکې به پخوانۍ نيلم راژوندۍ کړي.
تابه د دې بې خونده حالت نه راوباسي.
نيلم دبې وسۍ خندا وکړه.
او ويې ويل:
ته خو داسې خبرې کوې.
لکه مړ ممتاز چې دې خوا کې ناست وي.
داخبره يې د ژړا په انداز ما واوريده.
زه تر دې مهاله هيڅ په کيسه پوه نه وم.
او نه هم پوهيدم.
ځکه مې دعاطفې نه موبايل واخيست.
موبايل مې وخپل غوږ ته ونيو.
نيلم داسې اوازونه په موبايل کې کول.
هلو!

بلې، اورې زما آواز درزي.

خو ما د هغې خبرو ته غوږ ايښی وو او چورت کی ورته تللی وم.

يو څو لحظې خو همداسې په خيالونو کې ډوب وم.

خو عاطفې وخکونډلم.

نيلم ته مې په بنده ژبه سلام وکړ.

ااا سسلامم عليييکم.

لږ څه سکوت وو.

بيا نيلم وويل:

ستاسې اواز زما لپاره بيخي اشنا دی.

ما ترې ډير خوند واخيست.

ايا!

تاسې مو نوم راخوولی شی.
ممتاز ساحل***😭
ماورته وویل:
زه ممتاز ساحل یم.
نیلم ځان کابو نشو کړای او پخپل ځای کې يې چيغی کړې.
ممتاز ژونده ته يې، زما ممتازه ته ژوندی يې ،ته خو به خه يې کنه، ممتازه ممتازا.😭😢
فکر کووم نیلم ته هم چا زما د مرګ ویلي وو.
لکه څنګه چې يې ماته د نیلم دمرګ ویلي وو.

دې د انسان په جامه کې ځناورو ورڅخه موبایل واخیست.
او فکر کووم.

کومه سپېږه يې هم ووهله.
ماورته په موبايل کې اختار ورکړ.
او ورته مې وويل:
که چيرې مخې ته مې راغلې وژنم دې.
بس يو ځل بيا زما منزل د نيلم پيداکول شو.
او عاطفې ته نيلم ويلي ؤ، چې هغه يې کابل ته وړې.
پدې شپه مې خه په عادي ډول خپل اصطراحت وکړ.
په سهار مې تکل وکړ، چې زه دعاطفې سره بايد کابل ته ولاړ شم.
تر څو نيلم پيدا کړو.
عاطفې خپل ټول اسباب راټول کړل، او راسره روانه شوه.
پدې ځنګل کې د وتو لاره ما او عاطفې دواړو ته معلومه نه وه.
په هر حال ما يوه لاره پيداکړه، په کومه چې ځنګله

ته زه راغلی وم .
په هماغه لار بېرته پخوانی بيديا ته ووتم.
عاطفه هم راسره وه،هر کله چې عاطفه څير شوه.
نو هغې دا ځای وپېژانده.
زه يې د لاسه ونيوم او ډير ژر يې د يو سړک سر ته
وويستلم.
چې په ډير محدود وخت پکې يو موټر راښکاره شو.
هر کله چې موټر راورسيد.
نو بغير د پُرسانه موټر ودرېد.
او ويې ويل:
چې پورته شی، ځوانانو کابل ته روان يم.
بس ډريور راباندې تيز شو او بغير د کومې خبرې
موټر ته هم وختو.

حال دا چې يوه روپۍ هم موږ سره نه وه.
په هر حال موږ ويل که هر مشکل کابل کې جوړېده .

بيا به ورسره کابل کې ګورو!
په دې لاره د بې خونده ژوند فکرونو په مخه کړم.

د موټر څخه مې بېرون سر راويستی وو.

د ښارې د ښتې ګرمه هوا مې د مخ په نرم پوستکي لکه د ګرم اور لګيده.
په مړاوو سترګو مې د خپل ژوند هره غلطي سترګو ته ودريده.
دنيلم سره دباران ليده کاته، همداسې د هغې ښکلول، او دهغې سره خندا ګانې، د پوهنتون دور، د ادبياتو پوهنځي نه د يوې وړې غلطۍ په سر خارجيدل.

دا واقعاً چې ډير زور لري.
او بيا د نيلم ورکه او داځل يې پيدا کېدل.

دامې ځان سره تړون وکړ.
که ژوندی وم، نو د نيلم دغه تره خو ولم.

ژوندی خو رانه ولاکه وګرځي.
په همدې فکرونو کې کابل ته راورسيدم، يو روپۍ هم راسره نه وه.

وقعاً چې د همدغسې خلکو په سر دا دُنيا اباده ده.
د پېسو د نشت خبره چې مې ورته وکړه.

نو د مخې يې راته کړه چې:
د مور شيدې دې شه وراره!

بس په دُعاګانو کې مو ياد ساته دا غټه خبره ده.
په بټوه کې مې د نيلم يو عکس ساتلی وو.
هغه عکس مې ډيرو خلکو ته وخود، خو ټولو به ويل چې دا نجلۍ يې نده ليدلې.
ډير زيات د کابل په ښار کې ورپسې وګرځيدم.

خو هېڅ مې هم په لاس رانه غلل .
د ماښام خړه خوره شوه، ما مې خپل پلار ته زنګ وکړ.
او د هغه منزل ټوله قيصه مې ورته تېره کړه، چې تر اوسه پکې زه لالهانده او سرګردانه کړېدم.
هغه ويل :
هېڅ غم مکوه بچيه!
زه وس نادر خان ته زنګ وهم، ته د هغه کره ولاړ شه.
سبا به بيا ورپسې وګرځې، امکان لري.
چې ستا د نېکمرغۍ ورځ يې سبا ليکلې وي.

***

دا شپه هم تېره شوه.
په سبا يې زه او عاطفه بيا د نيلم په پلټلو پسې ووتلو.
د کابل هره ساحه هر کونج او هره لاره مو ولټوله،
خو د نيلم درک ونه لګيد.
په اخر کې ماسره يو وړوکی بيګ وو!
د کابل ښار په کمه ګوښه کې رانه غلو وتختاوه!؟
تر ډيره حده يې رانه منډه ووهله، زه هم ورپسې وم.
نورې ټولې لارې رانه ورکې وې.
په بيګ کې هم هيڅ نه و.
خو هغې ليونی رانه جوړ شوی وو، اوس مې له ياده
وتلي دي.

چې ولې مې ورپسې منډې وهلې.
خو خلکو ويل:

لکه د يو پړانګ ورپسې وې.

ډير يې وزغلولم.

اخر يوې تنګې کوسې ته ننوتل!
دلته ډير نفر تيار د کوتکونو سره ولاړ وو.

دومره يي ووهلم، چې وينو مې د رګونو څخه دارې وکړې.
په ځان پوه شوی نه وم، خو په هر حال يو وخت چې مې سترګې وغړولې.

نو د روغتون په رقم يو ځاې کې پروت وم.
زما تش بيګ، احساس لرونکو غلو په لاس کې نيولې وو.

او د پوښتنې په بڼه يې خپل سر خوځاوه!
ما ورته وويل :

مينه مې راڅخه ورکه ده.

او بايد چې پېدا يې کړم.
غله هم زما په نيمه خبره پوه شول.

او سينه يې وډبوله.

چې هر ډول همکارۍ ته زما د پاکې مينې د پيداکولو لپاره چمتو دي!
زه پدې روغتون کې د اووه ورځو درد له تېرولو وروسته له دې روغتون څخه رخصت شوم.
غلو ته مې د نيلم عکس وروخود.
هغوي ټول هک حېران شول!
راته يې وويل:

دا خو زموږ يو مشر دی.

چې د کابل په ښار کې بريدونه کوي.

دا خو د هغه سره ده!

او هغه داهم ويل:

چې دا نجلۍ يې په پېسو اخيستې؟

د دوي د منځ نه يوه وويل:

ممتازه وراره!

د پاکې مينې لپاره د خپل ځان نه هم تيريدای شم!

دا خو مې لا مشر دی.

ټولو په همدې خبره اتفاق وکړ.

چې دا نجلۍ به په هر صورت کې د خپل مشر له ظلمونو څخه نور ژغوري.

او ليونی مجنون به، خپلې تورې لېلی ته رسوي.

ځکه يې يو محفل برابر کړ، پدې محفل کې يې د کابل د رقص انجونې هم راوغوښتې.

او هر ډول ځبناک يې د ځان لپاره برابر کړ.
دا شپه هم له دوي سره تېريده ,خو نور زما زړه هيڅ صبر نکاوه.
ځکه مې دوي ته وويل:
که تاسې راسره ځئ، يا نه
خو ماته ځای وخايې.
زه به په کومه بله ذريعه نيلم ستاسې د مشر له عذاب څخه خلاصه کړم!
دوي ټولو تړون وکړ.
چې ځو!
ځکه نو د دوي د مشر ځای ته روان شو.
دا چې دوي مخکې هم دلته راغلي وو، نو بې پُرسانه ورننوتل.
او خپل مشر ته يې زما او د نيلم په باره کې وويل:

خو مشر يې د پېسو غوښتنه وکړه.
دوي چې په جذبه دلته راغلي وو، نو د پېسو د خبرې سره شاته شول.

خو يو نفر يې وويل:

موږ ستاسې لپاره تل د خپل سر ورکولو ته چمتو شوي يو.
او تاسې زموږ په وينا يوه جينۍ نشۍ را خوشې کولای، خو ونشو.
خبره ان تر دې ورسيده.

لږ پاتې وو، چې جنګ جوړ شي.
خو ما کيسه راټوله کړه.
وته ومې ويل:

تاسې چې د نيلم په سر هر څومره بيه غواړۍ.

زه به يې درته پيدا کړم.
ددوي مشر وويل:

پوره پنځوس لکه روپۍ مې د نيلم په سر ورکړي، او سل لکه غواړم.
ماسره سل لکه يا لس مېليونه نه وې!
پلار ته مې زنګ وکړ.
خو هغې هم راته منفي ځواب راکړ.
ځکه د هغې خپله د مياشتې څوارلس زره روپۍ تنخوا وه!
په هر حال پېسې مې ورته پېدا کړې.
او په همدې ورځ!
د غلو دې مشر ته مې ورکړې.
د غلو مشر امر وکړ:
چې نيلم ورته راولئ.
نيلم راغله.

موږ دواړو، د ډير زيات وخت وروسته يو بل په غيږ کې ونيول.

زما هم هغه تنده خړوبه شوه؛

چې په زړه مې د نيلم د حسن بيديا جوړه کړې وه.

او نيلم هم د ډېر وخت وروسته خوشحاله وه.

دوه عاشق سره د ډېر وخت وروسته يو ځاې شول.

خو امکان لري.

د ازل به دا خوښه نه وه:

نيلم زما په غيږ کې نا ببره د شا له خوا په مرمۍ ولګيده!

😢😢😢😢

او اخيري کليمي يې دا وويلې.

ژوند د اسمان په غيږ کې لوې نعمت دی.

اور د باران په غيږ کې لوې نعمت دی.

***

تر نعمتونو دي قربان شم ربه.
مرګ د جانان په غيږ کې لوی نعمت دی
(سادات)
لا اله الا الله
محمدٌ الرسول اللّٰهؑ
بس روح يې حق ته وسپاره!
اِناِلله واِنا اِليهِ راجِعُون!°
پر مخ مې خوَله راغله.
شاګردانو راته اوبه راوړې.
ويل يې:
استاذ جانه!
اوبه وڅښی.
اوبه مې وڅښلې.

يو څو ژورې- ژورې څاڅانې مې وباسلې.
حکمت په ژړغوني اواز پوښتنه وکړه:

استاذ!

اخر نيلم، دې ظالمانو ولې ووژله
ما ورته وويل:

ما پېسې جعلي ور وړې وې.
تر څو هغوي پرې دوکه کړم.
ځکه يې نيلم وويشته.

نيلم زما په غېږ کې د موسکا نه په ډکه خوله، خپله
ارواح د عيزرائيل په لاس خپل رب ته ور ولېږله.
د سترګو تور يې د ځنکدن په سخت درد کې شاته
واوړېدل.
زما د هغې ځنکدن نه هېرېږي.
بس بله هيڅ لار مې ونه موندله، او د نيلم د دفن کولو
وروسته خپل خوږ يار او د پوهنتون صنفي غفور ته

ورغلم.
هغه غريب مې د خوشحاله کولو هڅه کوله.

خو زه د خفګان په داسې رنځ اخته شوی وم، چې خوشحاله کيدل مې ناشونی کار وو.
په هر حال غفور راته يوه لاره وخودله.

او راته يې وويل:

چې ته کولای شې، پدې لاره د پوهنتون د مدير څخه خپل غچ واخلې.
ما پريکړه وکړه.

چې په هماغه لاره رهي شم.
او رهي شوم.

دادی ما خپل غچ هم واخيست.

او د دې پوهنتون پوره شل ميينان مې هم سره يوځای کړل.

***

تاسې خبر یاست ما خپل غچ څنګه واخیست!؟
د ټولو همدې خبرې ته تلوسه وه!

ځکه مې نو د غچ خبره ورته راواخیسته.
غفور راته وویل:

ممتازه ته به داسې وکړې چې د تا..... استخباراتو سره به شې.
هغوي سره تړون شوی.

چې پوره د یوې میاشتې وروسته به واک ته رسي!
ځکه ته د هغوي سره کار وکړه.

هر کله چې هغوي راغلل ته به د کابل پوهنتون رئیس شې.
هم به دې خپل غچ اخیستی وي.

او هم د نيلم غچ .

همداسې وشول.

زه د دی پوهنتون مدير يم.

او مدير سليمان کوم، چې زما د بدبخته کولو هڅه يې کړې وه.

هاغه مې وس د لاس لاندې کار کوي، کوم چې تاسې ورته معاوِن وايې.

د ژوند هر څه د هاغه پورته رب العزت په لاس کې دي.

که چيرې يو انسان ستاسې د بدبخته کولو هڅه وکړي او خداې د هغه په پرتله ستاسې زحمتونو ته وګوري.

نو ضرور به مو د نيکمرغۍ په ډالۍ ونازوي.

وس زه نيلم نلرم.

ځکه مينه هم نلرم.

خپل عبادت کووم، تر څو د هغه بلې نړۍ په جنت کې د خپلې نيلم سره يو ځل بيا يوځای شم.

مورې پخوا هم يو بل ته انتظار باسلی ؤ.

او اوس هم يو بل ته انتظار کوو!

پای

د محبت زور ناول

لیکوال: سیدادریس سادات

د ناول یوه برخه:

دوه عاشق سره د ډېر وخت وروسته یو ځاې شول.
خو امکان لري.

د ازل به دا خوښه نه وه:
نیلم زما په غیږ کې نا ببره د شا له خوا په مرمۍ ولګیده!
😢😢😢😢
او اخیري کلیمې یې دا وویلې.
ژوند د اسمان په غیږ کې لوې نعمت دی.
اور د باران په غیږ کې لوې نعمت دی.
***
تر نعمتونو دې قربان شم ربه.
مرګ د جانان په غیږ کې لوی نعمت دی

(سادات)
لا اله الا الله
محمدٌ الرسول اللہ
بس روح یې حق ته وسپاره!
اِنالِله واِنا اِلیهِ راجِعُون!°
پر مخ مې خوَله راغله.

شاګردانو راته اوبه راوړې.

ویل یې:

استاذ جانه!

اوبه وڅښئ.

سید ادریس سادات

[د محبت زور]

د یوې دردوونکې مینې کیسه:

king.adil.rs@gmail.com
ډیزاین: پخپله لیکوال